

De zesdaagse oorlog van 1967

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: 19 augustus 2010) (Laatste bewerking: 15 september 2019)

Volgens de Westerse kalender is Jeruzalem (de stad van God) op 7 juni 1967 weer onder Israëlich bestuur gekomen. Deze dag werd in Israël in 2017 uitbundig gevierd. Klik [hier](#) en [hier](#) voor enkele reportages. 1967 was het jaar dat Israël gedwongen werd een militaire operatie te beginnen om een totale vernietiging te voorkomen waartoe de Arabische landen hadden opgeroepen. “[De Zesdaagse oorlog](#)” werd voor Israël een oorlog van pure overleving. Voor het samenstellen van deze nieuwsbrief heb ik diverse bronnen geraadpleegd die handelen over de tijd van vóór, tijdens en na deze oorlog.

De zesdaagse oorlog was een van de grootste wonderen van God in de geschiedenis van de huidige staat Israël. Er zijn tijdens deze oorlog zulke [grote wonderen gebeurd](#) (klik ook [hier](#)) dat zelfs de meest hardnekkigste atheïst er geen verklaring voor heeft. Deze oorlog was voor Israël niet alleen een enorme militaire overwinning, maar kreeg hierdoor ook het aloude Bijbelse land Samaria en Judea, het oostelijk deel van Jeruzalem en de Golan hoogvlakte weer in bezit. Het Israëlische leger deelde een onvoorstelbare [preventieve klap uit](#). Na de oorlog beschuldigden diverse wereldleiders Israël ervan deze gebieden illegaal in bezit te hebben genomen, maar ze zijn juist bevrijd van de Jordaanse en Syrische bezetters. Deze gebieden en de stad Jeruzalem maken een onlosmakelijk onderdeel uit van Israël. Het Israëlische leger heeft juist een eind gemaakt aan deze bezetting.

Egypte en Syrië treffen voorbereidingen Israël te vernietigen.

Na de vernederende nederlaag in de oorlog van 1948 was het bepaald niet over met de vijandigheid van de verschillende Arabische landen. Zo stelde Gamal Abdul Nasser die in 1952 door een staatsgreep aan de macht kwam in Egypte, zich uiterst onverzoenlijk tegen Israël op.

Gamal Abdul Nasser

Nasser beschouwde zichzelf als de [grote leider van de Arabische volkeren](#) in hun strijd tegen het westerse imperialisme en tegen Israël. Hij sloot in 1955 een overeenkomst met Tsjecho-Slowakije voor de leverantie van wapens, waardoor Egypte een geduchte militaire macht wist op te bouwen. In juli 1956 nationaliseerde Egypte het Suezkanaal als reactie op een Amerikaanse weigering financiële hulp te verstrekken voor de bouw van de Aswandam.

Ondertussen sloot de Sovjet Unie een overeenkomst met Syrië, waarna dit land grote wapenzendingen ontving. Egypte en Syrië sloten intussen militaire overeenkomsten, evenals Irak en Jordanië en tenslotte sloot Jordanië zich aan bij de Egyptisch-Syrische alliantie, een zeer catastrofale beslissing van de Jordaanse koning Hoessein zoals later zou blijken. Op maandag 29 oktober 1956 ontketende Israël de Sinaï oorlog. Onder gezamenlijke druk van de Sovjet-Unie en de [Verenigde Staten](#) moest deze campagne tot stilstand worden gebracht. Israël trok zijn strijdkrachten terug uit de Sinaï, maar niet nadat de VS de vrije toegang tot de [Straat van Tiran had gegarandeerd](#). Een belofte die Washington trouwens niet is nagekomen! Ook de jaren daarna bleek Washington met regelmaat een uiterst onbetrouwbare ‘vriend’. Daarnaast werd een vredesmacht van de Verenigde Naties gestationeerd in de Gazastrook, de Sinaï woestijn, langs de Israëlische grens en bij Sharm el-Sheikh.

Na de Sinaï Oorlog werd de grondslag gelegd [voor een verdere uitbouw van het Israëlische leger](#). De luchtmacht werd versterkt met straaljagers en luchtdoelraketten. De pantserbrigades werden uitgebreid en met nieuwe tanks uitgerust. Mobiele artillerie werd in gebruik genomen en de opleiding en de training werden vooral gericht op een eventueel gezamenlijk optreden van tankeenheden, infanterie, luchtlandingstroepen, artillerie, genie met ondersteuning van de luchtmacht. Aan het begin van de jaren zestig werden er in Frankrijk en Duitsland kanonneerboten besteld en in Israël zelf werd de ontwikkeling van de *Gabriël*, een ‘zee-tot-zee’ raket ter hand genomen.

De nederlaag die Nasser in de Sinaï had geleden, verhardde zijn vijandige houding ten opzichte van Israël. De Arabische leiders dwingen nu eenmaal graag hun grote gelijk af met het zwaard in de hand. De doodscultuur

staat hoog aangeschreven bij deze dictators. Syrië en Egypte besloten hun beide staten te laten opgaan in de Verenigde Arabische Republiek, die onder leiding van Nasser stond.

Op 10 oktober 1960 hield de Israëlische minister van Buitenlandse zaken Golda Meir een toespraak voor de Verenigde Naties, waarin ze de Arabische leiders [dringend opriep](#) om met Israël over een vredesakkoord te onderhandelen. Nasser antwoordde dat Egypte Israëls bestaansrecht **nooit** zou erkennen. Deze dreiging werd breed gedragen in de Arabische wereld. In 1961 werd er in Syrië een staatsgreep gepleegd om het land van de Egyptische overheersing te bevrijden, waarmee de samenwerking met Egypte werd opgezegd. Toch bleef Nasser pogingen aanwenden om de pan-Arabische wereld voor zijn idealen te winnen.

Golda Meir

Op een Arabische topconferentie (januari 1964 te Cairo) werd besloten het water van de Jordaan, dat op Syrisch en Libanees grondgebied gelegen bronnen ontsprong om te leiden en aan te sluiten op het irrigatiesysteem in Jordanië om zodoende Israëls nationale irrigatiesysteem onmogelijk te maken. Er werd een gezamenlijk Arabisch commando ingesteld om eventuele reacties op dit plan van Israëls zijde af te slaan. Tevens werd in dezelfde tijd de PLO (Palestine Liberation Organisation) opgericht, waarmee het conflict een nieuwe dimensie kreeg. De bijeenkomst van Arabische leiders eindigde met de tekst: „*De vergadering is unaniem in het definiëren van nationale doelstellingen voor de bevrijding van Palestina van Zionistisch kolonialisme. De vergadering verwelkomt de oprichting van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO) om de Palestijnse Eenheid te bewerkstelligen en als voorhoede van de collectieve Arabische strijd voor de bevrijding van*

Palestina.”

De eerste terreuractie vond plaats op 2 januari 1965, toen er een bomaanslag werd gepleegd op het leidingstelsel van Israëls irrigatiesysteem. Vanuit Jordanië en Libanon werden nog meer acties op touw gezet. In antwoord daarop voerde het Israëlische leger enkele vergeldingsacties uit tegen de landen, die onderdak boden aan terreurorganisaties.

Op 8 maart 1965 riep Nasser: „*We veroveren Palestina niet met haar bodem bedekt met zand, maar met haar bodem gedrenkt in het bloed.*” Deze uitspraak gedaan twee jaar vóór de oorlog van 1967, liet al weinig twijfel aan zijn werkelijke bedoelingen. In november 1966 sloten Egypte en Syrië opnieuw een verdedigingspact. In april 1967 begon Syrië met beschietingen op nederzettingen aan de Israëlische kant van de grens aan het meer van Tiberias. Ook de Israëlische grensdorpen werden steeds vaker beschoten. De Israëlische luchtmacht reageerde met het neerschieten van zes Syrische straaljagers. Uit vrees voor verdere Israëlische acties verhoogde Syrië daarop de druk op Egypte om voldoende steun voor zijn aanvalsplannen te verkrijgen. Yitzhak Rabin, de toenmalige stafchef van het Israëlische leger en later premier van Israël, gaf de Syrische regering de duidelijke boodschap dat Israël de provocaties niet straffeloos over zich heen zou laten gaan. De Sovjetleiders in Moskou stimuleerden en ondersteunden het oorlogsplan van Syrië omdat zij hierdoor voor het eerst directe voet in het Midden-Oosten aan grond konden krijgen.

De Libanese cartoonist Al-Farida, niet vies van antisemitische propaganda aan de vooravond van de Zesdaagse Oorlog, laat Nasser een Jood de zee in schoppen, met op de achtergrond de legers van Libanon, Syrië en Irak die hem steunden.

Op 15 mei 1967 mobiliseerde Egypte en trok het leger van Nasser in strijd met eerdere overeenkomsten het Suezkanaal over en rukte op naar de aan Israël grenzende Sinai. De volgende dag eiste Nasser dat de VN-vredesmacht ([United Nations Emergency Force](#)) zich uit het grensgebied diende terug te trekken om ruim baan te geven aan het Egyptische leger. Secretaris generaal [U Thant](#) gaf

zonder enige tegenstand gehoor aan de eis en liet de internationale blauwhelmen hals over kop de Gazastrook en

Sharm el-Sheikh ontruimen. Abba Eban (1915-2002), Israël's toenmalige minister van buitenlandse zaken merkte na het vertrek van de VN troepen terecht op: „*Mensen in ons land en in tal van landen vragen zich af wat het nut is van een VN-leger dat, als het ware opereert als een paraplu, die wordt weggehaald zodra het begint te regenen?*” Eban reikte de hele wereld en al haar Arabische vijanden de hand om samen tot een vredesakkoord te komen maar dat mocht allemaal niet baten. Israël met slechts 2.5 miljoen inwoners, zag zich genoodzaakt te mobiliseren.

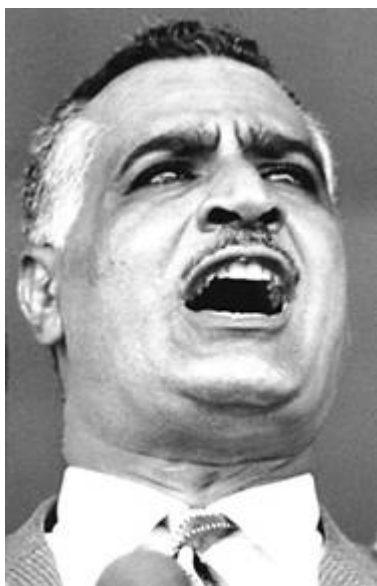
Abba Eban

Op 18 mei mobiliseerde Syrië en was op de zender De Stem van de Arabieren te horen: „*De enige methode die we zullen aanwenden is totale oorlog, die de vernietiging van de zionistische entiteit zal inhouden.*” Op 20 mei 1967 meldde de Syrische minister van Defensie Hafez Assad: “*Onze troepen kunnen de bevrijding gaan uitvoeren, om de zionisten van het Arabisch grondgebied te verdrijven...Ik, als militair, geloof dat de tijd gekomen is om de vernietigingsslag toe te brengen.*” Op 22 mei 1967 zei president Nureddin al-Attasi van Syrië: “*Wij willen een volledige bevrijdingsoorlog om de*

zionistische vijand te vernietigen.” Het vertrouwen van Egypte in een overwinning was sterk gegroeid vanwege de passieve houding van zowel Israël als de internationale gemeenschap in reactie op het terugsturen van de VN-vredesmacht.

Eveneens op 22 mei, vijftien dagen voor de oorlog, blokkeerde Egypte -volledig in strijd met de VN-akkoorden- [de Straat van Tiran](#) (Golf van Akaba) het scheepsverkeer van en naar Israël in de wetenschap, dat Israël een dergelijke provocatie als een oorlogsdaad zou aanmerken. Ze blokkeerden daarmee Israël's enige aanvoerroute vanuit Azië en de voor Israël zo noodzakelijke aanvoer van olie vanuit Perzië (het huidige Iran) af. Nasser daagde Israël uit: „*De Joden noemen de blokkade een oorlogsdaad. Ik antwoord ze: kom maar op! [We zijn klaar voor een oorlog.](#)*” Israël vroeg de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk de Golf van Akaba weer te openen, zoals deze landen in 1957 gegarandeerd hadden te zullen doen. **Die Israëlische oproep bleef echter onbeantwoord.**

Op 27 mei riep Nasser: „*Ons primaire doel is de vernietiging van Israël. Het Arabische volk wil vechten. We zullen co-existentie met Israël nooit accepteren. De oorlog met Israël bestaat al sinds 1948.*” Op 28 mei 1967 zei hij: „*Onze daad zal de wereld verbazen. Ze zullen zien dat de Arabieren klaar staan voor oorlog. Wij erkennen het bestaan van Israël niet. Ons doel is het volledige herstel van Palestina en de vernietiging van Israël. Ons eerste doel: vervolmaking van de Arabische militaire macht. Ons nationale doel: de vernietiging van Israël.*”

Nasser: we staan klaar voor de oorlog

Volgens de historicus Michael Oren wilde Egypte Israël aanvallen op 28 mei, de zogenaamde operatie Dawn. Israël ontdekte de plannen en bracht de Verenigde Staten daarvan op de hoogte, die op zijn beurt de Sovjet Unie waarschuwde, waarna Egypte het plan afblies. Het plan kwam uit de koker van Veldmaarschalk Amer, de machtigste man binnen het leger. Ongeveer 465.000 Arabische soldaten, meer dan 2880 tanks en 810 vliegtuigen omsingelden Israël. **Israël werd volledig door zijn bondgenoten in de steek gelaten en was helemaal op zichzelf aangewezen.**

Op 30 mei ondertekende koning Hoessein van Jordanië, een defensief verdrag met Egypte en ook Irak sloot zich daarbij aan. Nasser zei bij die gelegenheid: „*De legers van Egypte, Jordanië, Syrië en Libanon staan aan de grenzen van Israël en achter ons staan de legers van Irak, Algerije, Koeweit, Soedan en de gehele Arabische natie. De wereld zal van ons versteld staan. Vandaag weten ze dat de Arabieren klaar staan voor de strijd, het uur is gekomen. Nu gaat het nog om actie en niet om verklaringen.*” In Israël werden reservisten opgeroepen, maar de regering wachtte met een daadwerkelijk optreden tot alle politieke mogelijkheden waren uitgeput.

Op 31 mei en 1 juni zei de president van Irak Abdel-Rahman Aref: „*Het bestaan van Israël is een fout die gecorrigeerd moet worden. Ons doel is duidelijk: Israël van de kaart vegen. Broeders laten wij elkaar ontmoeten*

in Tel Aviv en Haifa.”Op 1 juni zei PLO voorzitter Ahmed Shukairy: „Dit is een strijd voor het thuisland-het is wij of de Israëli’s. De Joden van Palestina zullen moeten vertrekken. Overlevenden van de oorspronkelijke Joodse bevolking kunnen blijven, maar ik schat dat niemand van hen het zal overleven.”

Eveneens op 1 juni kwam er onder leiding van Levi Eshkol een regering van nationale eenheid tot stand en werd Moshe Dayan benoemd tot minister van Defensie. **Op dezelfde dag lieten de Verenigde Staten weten niet van zins te zijn met een internationale zeemacht de blokkade van de Straat van Tirana te zullen breken.**

Moshe Dayan was voorstander van een preventieve aanval vanwege de provocaties van de Arabische bureaus omdat een oorlog onafwendbaar leek. Een preventieve aanval zou de verliezen aan de Israëliëse kant enorm verkleinen. Om vernietiging te voorkomen besloot Israël daarom niet langer lijdzaam toe te zien en besloot om 7.45 in de ochtend van 5 juni met een verrassingsaanval op de [Egyptische vliegvelden](#).

Vernietiging Egyptische vliegtuigen

De Egyptische luchtmacht bezat 385 vliegtuigen, allemaal van Russische makelij waaronder 45 Tupolev Tu-16 Badger bommenwerpers. De Israëliëse bombardementen richtten zich zowel op de vliegtuigen, als op de landingsbanen die daardoor volledig onbruikbaar werden. Onbeschadigde Egyptische vliegtuigen konden daardoor niet opstijgen en bleven een gemakkelijk doelwit voor de volgende golf bombardementen. De luchtmacht van de toen nog maar 19 jaar jonge staat Israël, die in zijn korte tijd al twee oorlogen had doorstaan (de Onafhankelijkheidsoorlog in 1948 en de Suez crisis in 1956), wist in nauwelijks drie

uur tijd [de volledige Egyptische luchtmacht te vernietigen](#) zonder noemenswaardige verliezen aan haar kant. Egypte beweerde ten onrechte dat men 160 Israëliëse vliegtuigen had neergehaald en aan de winnende hand was. De Egyptische veldmaarschalk Amer zat die ochtend zelf in de lucht en verbood het leger om luchtafweer te gebruiken uit angst dat zijn eigen vliegtuig geraakt zou kunnen worden.

Ondanks het verlies zond Cairo overwinningsberichten naar de Jordaanse, Syrische en Iraakse luchtmachten. Jordanië hield zich op dat moment nog afzijdig en Israël gaf koning Hoessein het advies zich buiten de oorlog te houden. Nasser eiste echter van hem aan de strijd deel te nemen en loog dat hij bezig was met een massieve en succesvolle Egyptische aanval op Israël. Gesterkt door deze informatie gaf Hoessein zijn luchtmacht de opdracht tot het bombarderen van onder meer Netanya, Tel Aviv en Jeruzalem.

Jordaanse bombardementen

Ook werd het grootste militaire vliegveld van Israël, Ramat David, met granaten bestookt. Jeruzalem werd beschoten met duizenden mortier granaten waarbij diverse burgerdoelen werden geraakt, waaronder het Hadassah Hospitaal en de Kerk op de Berg Zion. Bij deze bombardementen kwamen 20 Israëliërs om het leven en raakten 1000 gewond en werden 900 gebouwen in het westelijk deel van Jeruzalem beschadigd. Dit alles gebeurde allemaal voordat Israël ingreep.

Na herhaalde Israëliëse waarschuwingen zich terug te trekken, en nadat Jordanië een door de VN voorgesteld en door Israël geaccepteerd staakt-het-vuren afwees, moest Israël wel reageren en opende met aanvallen op Jordaanse vliegvelden en op Jordaanse strijdkrachten in het noorden van Samaria en Judea en in de buitenwijken van Jeruzalem. Het vernietigde – net als bij Egypte – eerst de luchtmacht, zodat het totale superioriteit in de lucht had. Binnen 36 uur controleerden de Israëliëse troepen alle toegangswegen naar Jeruzalem. In de nacht van 6 op 7 juni begon [de historische slag om de stad Jeruzalem](#). De moslimwijk van de Oude stad werd beschoten en via de Leeuwenpoort drongen de soldaten naar binnen en rukten in korte tijd op naar de Tempelberg en de Klaagmuur. Daarna veroverden de Israëliëse troepen de aloude Bijbelse gebieden Samaria en Judea. Het Jordaanse leger en de luchtmacht werden praktisch

geheel vernietigd. De Jordaanse militairen die de strijd hadden overleefd, werden de Jordaan over gedreven. Op 8 juni gaven de Jordaniërs zich over.

Links Israëliische

militairen met zicht op de veroverde stad Jeruzalem. Rechts Moshe Dayan loopt de Oude Stad binnen.

“De Klaagmuur is van ons” riep opperrabbijn van het leger Shlomo Goren enthousiast terwijl hij een kleine Thorarol omhoog hield en op de Sjofer blies. Van nu af aan zullen we haar nooit meer opgeven!”. Op 7 juni 1967 was Jeruzalem weer de ongedeelde stad van het aloude thuisland. Honderden religieuze Joden mochten voor het eerst op de [Tempelberg](#) openlijk en hardop de priesterlijke zegen uit het Bijbelboek [Numeri 6:24-26](#) Numeri uitgesproken: *De Here zegene u en behoede u; De Here doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig; De Here verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede.* De blijdschap onder de aanwezige Joodse mensen was groot. Onder hen bevonden zich diverse *Kohanim* nakomelingen van de priester Aäron.

182 Israëliische soldaten verloren hun leven bij de bloedige slag om Jeruzalem. Vandaag kan iedereen de stad bezoeken, maakt niet uit welke religie, iedereen is welkom. Voor enkele beelden van de bevrijding van Jeruzalem klik [hier](#).

Shlomo Goren blaast de Sjofer

Het verloop van de oorlog is legendarisch, want het zich in minderheid bevindende Israël boekte [op alle fronten overwinningen en dat nog wel binnen enkele dagen](#). De Egyptische grondstrijdkrachten in de Sinaï bestond uit 100.000 troepen en 1000 tanks, aangevuld met stukken artilleriegeschut. Na het vernietigen van de Egyptische luchtmacht rukten Israëliische grondtroepen met steun van parachutisten op naar de Egyptische stellingen in de Sinaï. Op 6 juni veroverden Israëliische parachutisten de kuststrook bij Aharm el-Sheik, waar de Egyptenaren de zeestraat geblokkeerd hadden. De Egyptische troepen waren overrompeld en ontvingen tegenstrijdige orders van hun superieuren. Terwijl ze de [ene na de andere nederlaag voor hun kiezen kregen](#) verkondigde Egypte nog

“op weg naar Tel Aviv” te zijn. In de avond van 6 juni gaf Nasser zijn troepen het bevel tot terugtrekking. Israëliische tankdivisies (waaronder die van [Ariel Sharon](#)) slaagden er deels in de terugtrekkende Egyptische troepen de pas af te snijden en namen duizenden krijgsgevangenen.

Egyptische gevangenen

Op 8 juni bereikten de Israëliische troepen de oever van het strategisch belangrijke Suezkanaal. Op de avond van 8 juni accepteerde Nasser een staakt-het-vuren, maar toen had Israël al de hele Sinaï veroverd.

Op de avond van 5 juni vernietigde Israël twee derde van de Syrische luchtmacht en dwong de resterende luchtvloot zich terug te trekken op ver weg gelegen bases, zodat die geen rol meer zou spelen gedurende het vervolg van de oorlog. Hierop liet Israël een vliegtuig boven Damascus vliegen, en waarschuwde Syrië niet opnieuw Israël aan te vallen. Maar op 9 juni 2007 kwam het ook op de door Syrië gecontroleerde Golan hoogvlakte tot [gevechtshandelingen](#). Een eerste besluit van Israël om de Golan te veroveren werd door Moshe Dayan – tot frustratie van de legerleiding – herroepen vanwege angst voor Sovjetinterventie.

van de 9e juni hadden de Israëlische brigades het plateau bereikt, waarna men versterkingen en vervangers kon laten aanrukken. Vanwege Syrische schendingen kon Israël een definitief staakt-het-vuren afwenden tot de avond van 10 juni, nadat Israël de Golan-hoogvlakte tot voorbij Kuneitra veroverd had ging ook Syrië overstag en werd er op 10 juni een wapenstilstand gesloten.

Moshe Dayan was van mening dat de verovering van de Golan wel 30.000 militaire slachtoffers zou kunnen kosten en verzette zich heftig tegen het plan. Levi Eshkol en David Elazar, de leiders van het noordelijke commando, waren vóór een bestorming van de Golan hoogvlakte. Pas toen bleek dat het Egyptische leger grotendeels was vernietigd gaf ook Moshe Dayan zijn fiat aan de operatie en besloot Israël op 9 juni aan te vallen, ondanks een al op handen zijnde staakt-het-vuren. Het Syrische leger bestond op de Golan uit ongeveer 50.000 man, onderverdeeld in 9 brigades, met de beschikking over artillerie en gepantserde voertuigen. Reeds tegen de avond

Slag op de Golan Hoogvlakte

De oorlog eindigde na 6 dagen op 10 juni 1967 met een glansrijke overwinning van Israël.

Tijdens de Zesdaagse Oorlog werden Judea en Samaria, Gaza en de Golan-hoogvlakte, - allemaal onderdeel van het aloude Bijbelse hartland- heroverd. Daarnaast werd de hele Sinäi veroverd. Aan Israëlische kant vielen in deze oorlog 679 doden en 2563 gewonden; aan Arabische kant werden 21.000 doden en 45.000 gewonden gemeld. 15 Israëli's werden krijgsgevangen genomen, terwijl Israël zelf bijna

6000 krijgsgevangen had gemaakt. Israël vernietigde ca. 460 vijandige vliegtuigen en verloor er zelf 26. Van Egypte werden 320 tanks en 10.000 andere voertuigen veroverd en het meeste andere oorlogsmateriaal vernietigd. Jordanië verloor 179 tanks en Syrië 118. Het Israëlische leger had gebieden veroverd die een veelvoud uitmaakten van de oppervlakte van het land na de Onafhankelijkheidsoorlog. Het Israëlisch grondgebied was daarmee vier keer zo groot als voor de oorlog.

Een miljoen Arabieren kwam onder Israëlisch bestuur terecht. Op 11 juni werd de laatste wapenstilstand getekend. Stafchef Yitzhak Rabin kreeg na de oorlog de eer om de oorlog een officiële naam te geven. Hij koos de passende naam Zesdaagse oorlog. Israel bood onmiddellijk land aan in ruil voor vrede. Op 1 september besluit de Arabische Liga in Khartoum echter tot [de drie beruchte nee's](#): Vrede met Israel: Nee! Onderhandelingen met Israel: Nee! Erkenning van Israel: Nee!

Zo'n klein volk tegenover zo'n overmacht aan vijanden. Toch won Israël. Egypte, Syrië en Jordanië waren van plan geweest het volk van Israël de zee in drijven, maar zij werden opnieuw gezegend met Gods wonderen die hen niet alleen hielpen de vijanden te verslaan, maar ook de oude Bijbelse gebieden Samaria, Judea, Gaza, de Golan-hoogvlakte en Jeruzalem met het oude thuisland herenigden. Duizenden keerden, gesterkt door het joodse geloof, terug naar de bevrijde steden en dorpen in Judea en Samaria, zodat, na 2000 jaar woestijn, weer het lied van de bevrijding op deze heuvels kon worden gehoord.

De oorlog van 1967 deed rechtstreeks denken aan de oorlogen in het Oude Testament. God Zelf streed aan de zijde van Zijn volk. De bijzondere verhalen die later loskwamen, versterkten dat besef. Eén verhaal betreft een Israëlische commandant die met zijn tank door de Sinäi woestijn daverde. Ineens zag hij zich geconfronteerd met een divisie vijandelijke tanks. Hij dacht: Mijn laatste uur heeft geslagen. Maar wat gebeurde er? Plotseling draaiden de vijandelijke tanks zich om en reden weg. Later werd de Egyptische divisiecommandant gepakt. Op de vraag waarom ze wegrede, antwoordde hij: "We zagen over de heuvels tientallen Israëlische tanks aankomen en zijn gevlucht." Die tanks waren er niet, toch zag hij ze. En zo zijn er talloze andere wonderlijke verhalen.

Israël zei na de oorlog bereid te zijn om in ruil voor vrede alle gebieden behalve Jeruzalem weer af te staan, maar de Arabische regeringen wezen de vredesformule ‘land voor vrede’ af.

Na aanleiding van de zesdaagse oorlog is op 22 november 1967 [Resolutie 242](#) met algemene stemmen door de VN-veiligheidsraad aangenomen. Over deze resolutie bestaan tot op de dag van vandaag nog allerlei misverstanden. Zo riep Barack Hoessein Obama Israël met regelmaat op terug te keren naar de grenzen van 1967. Maar deze grenzen bestaan niet aldus Alan Baker, de voormalige ambassadeur van Canada in een onderzoeksrapport voor het [Jerusalem Center for Public Affairs](#).

Er is slechts sprake van tijdelijke “Armistice Lines” (Wapenstilstandlijnen) die in 1949 met een groene stift op een kaart werden getekend zonder juridische of historische basis. Toch zijn de wereldleiders, de Verenigde Naties, de moslimwereld, de mainstream media en allerlei andere anti-Israël activisten de fictieve term “grenzen van 1967” zo dikwijls blijven herhalen dat deze door alles en iedereen zijn overgenomen. Hoewel de “grenzen van 1967” scheidingslijnen aangeven, hebben ze geen enkele historische basis, noch in de rechten en noch in de feiten,” lichtte Baker toe. “De akkoorden van de bestandslijn van 1949 verklaren uitdrukkelijk dat dergelijke lijnen geen enkele politieke of juridische betekenis hebben en geen afbreuk doen aan toekomstige onderhandelingen over grenzen,” aldus Baker.

Alan Baker

In 1978 wordt er een [vredesakkoord gesloten tussen Israël en Egypte](#). De Egyptische President Anwar Sadat en de Israëlische premier Menachem Begin ondertekenen het akkoord onder het toeziend oog van de Amerikaanse president Carter in Camp David. Israël ging akkoord met de volledige terugtrekking uit de Sinai woestijn in ruil voor normale betrekkingen tussen Egypte en Israël. De Sinai woestijn maakte 80% deel uit van het hele gebied wat Israël toen in beheer had.

Een van de hete hangijzers tussen Syrië en Israël is nog steeds de verovering door Israël van de Golan-hoogvlakte. Deze hoogvlakte is onmisbaar voor het voortbestaan van Israël. Dit werd reeds vastgelegd in het [Mandate for Palestine](#) in 1922, door de toenmalige Volkerenbond in Geneve toevertrouwd aan Engeland voor de stichting van een “[Jewish National Home](#)”. De Britten gaven het in 1923 vervolgens aan Frankrijk die het inlijfden in hun eigen mandaat over Syrië. Dit was echter in artikel 5 van het mandaat verboden. Uiteindelijk werd Syrië in 1945 onafhankelijk en kwam de Golan volkomen ten onrechte in hun bezit. Syrië eist echter met steun van de VN-veiligheidsraad (Resolutie 242) en de meehuilende krypto-antisemieten, dat Israël zich terugtrekt uit de gebieden die in 1967 zijn veroverd. Maar Syrië is niet de rechtmatige eigenaar van dit gebied. Velen realiseren zich niet dat de Golan-hoogvlakte het Bijbelse Basan is. Dit gebied is in de 13^e eeuw v.Chr. door de Israëlieten in opdracht van God door Jozua in bezit genomen en aan de halve stam van Manasse toegewezen. Het hoort onlosmakelijk tot het erfdeel van het volk van Israël. Tientallen opgravingen tonen aan dat er sprake is geweest van eeuwenlange Israëlietische aanwezigheid.

Jozua 13:8-11-12 “Tezamen met de (andere helft van de stam Manasse) hebben de Rubenieten en de Gadieten hun erfdeel ontvangen, dat Mozes hun gegeven had aan de overzijde van de Jordaan ..... verder Gilead en het gebied der Gesurieten en der Maächatieten benevens het gehele Hermongebirge en geheel Basan tot Salcha toe. het gehele koninkrijk van Og in Basan.”

In het gevecht van Edrei versloegen de Israëlieten onder Jozua het leger van Og, de koning van Basan en veroverden een gebied waartoe in totaal 60 plaatsen met muren hoorden. [Het stond bekend als het land van de Refaïeten](#), een reuzengeslacht. De profeet Jeremia maakte al duidelijk dat Israël ooit in de toekomst naar dit erfdeel zou terugkeren.

Jeremia 50:19 “..... en Ik breng Israël terug naar zijn weide, opdat het Karmel en Basan afweide.”

Ook de profeet Micha profeteert dat het volk van Israël in de toekomst weer zal weiden in Basan, als in de dagen van ouds en ook in Gilead dat nu nog een onderdeel van Jordanië vormt.

Tijdens de herdenking in juni 2001 van de zesdaagse oorlog waren de heldhaftige redevoeringen van de Egyptische leiders niet van de lucht. „*Egypte zal niet nogmaals tegen een nederlaag oplopen. Ons leger is op alles voorbereid. In 1967 hebben wij ons laten verrassen maar dat overkomt ons niet weer.*” De Arabische bureaus

die door Israël tijdens deze oorlog volledig in de pan zijn gehakt, hebben hun les niet geleerd. De Bijbel maakt duidelijk dat ze nogmaals op avontuur zullen gaan, in de veronderstelling dat ze een volgende oorlog kunnen winnen. De Bijbelse profetieën maken duidelijk dat het Midden-Oosten verweekeld zal raken in een rampzalige, apocalyptische oorlog.

De man die ontzettend belangrijk is geweest voor Israëls succes op de Golan Hoogvlakte is Eli Cohen. Klik [hier](#) voor mijn artikel “**Eli Cohen de Israëlische meesterspion.**”

Overige bronnen: Encyclopedie van de Joodse Geschiedenis, Uitgeversmaatschappij J.H.Kok-Kampen,ISBN 90 242 3251 1. <https://www.youtube.com/watch?v=HNXwhv8Moo0> Beyond Images: [1967: why Israel entered the West Bank](#) van 21 oktober 2004. http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/67_War.html http://www.chabad.org/multimedia/timeline_cdo/aid/525341/jewish/Introduction.htm <http://www.zionism-israel.com/dic/6daywar.htm>

[Terug naar: Inhoud](#)

-